Nekojiru, avagy fabula felnőtteknek

Írta: Tomyx20

Cikkem alanya a Nekojiru című mű lesz, legfőképp pedig a TV sorozata, én ezt csak Macskalevesnek fogom nevezni, mert ez lenne a magyar címe, ha lenne, de szerencsére nincs. Nem szoktam ilyet csinálni, de most kivételt tettem.

Azért választottam ezt az animét, mert erről még nem nagyon írt senki magyarul, okkal vagy ok nélkül, ezt a cikk végén mindenki eldöntheti. Kezdjük az elején, aztán majd részletezem a problémáim.

27 epizódból áll, melyek nem kapcsolódnak össze, és 1999-ben készítette a Kent House stúdió, akiktől nem találtam több animét. A részek hossza egy és négy perc közötti, (eléggé változó, pedig a legtöbb animének az összes része egyforma hosszúságú,) opening és ending nincs, a változatnak, amit láttam a legvégén van egy ending.

Az alternatív Japánban játszódó történet erősen rasszista epizóddal indít, (nem mindenki szerint, de szerintem igen), ahol az iskolában a tanár elmondja, hogy az embereknek kötelező iskolába járni, a macskáknak viszont elég, hogyha írni illetve olvasni tudnak, mert az igazából az iskolának se nem oszt, se nem szoroz, majd figyelmen kívül hagyja a sertésgyereket. (Ők vannak ebben az elborult világban a táplálékláncalján szó szerint és átvitt értelemben is, lásd a következő jelenetben, amikor a sertésgyerek disznóhúst ebédel). Eredetileg ez "vígjáték", és ezt nem tudom idézőjel nélkül leírni, mert bár szeretem a fekete humort és a társadalomkritikát is, de ez annyira sértő, hogy nem tudom úgy kezelni, ezért is írok róla komolyabban. És eléggé ki van forgatva a macskák öntörvényűsége, amiért én komálom őket. (Például nak okáért főhősék majdnem megölnek egy öregembert, mert rájuk szól, hogy ne verekedjenek, mert azzal nem oldanak meg semmit, ami kb. a béke és a békét hirdetők kigúnyolása, ha elvonatkoztatunk egy kicsit, és miért ne vonatkoztatnánk, mikor ennyi lehetőséget ad rá, mint azt látni fogjátok). Az apjuk iszik és erőszakos, az anyjuk veri őket, szóval teljes a családi idill, de azért a két főszereplőt, Nyakót és Nyattát sem mindig a rossz szándék vezérli, viszont mindig ártanak másoknak.

> *„Eredetileg ez "vígjáték", és ezt nem tudom idézőjel nélkül leírni, mert bár szeretem a fekete humort és a társadalomkritikát is, de ez annyira sértő, hogy nem tudom úgy kezelni..."*

Ha már elkezdtem a szereplőket, akkor jöjjön a már említett sertés, a legtöbbet szenvedő, (felakasztják az anyja szeme láttára, mert az természetes adottságaiból adódóan nem tud fára mászni, vagy például hagyják megfulladni, mert nem tud úszni) neve Butaro, igazából talán ő a legkülönb, és talán ezért is bánik vele

a társadalom úgy, ahogy. Pedig próbál barátkozni is a főszereplő macskákkal, akik kiközösítik azért, aminek született, illetve nem túl indokoltan a sertések naiv lények. Karámban tartják, és megeszik őket, de többnyire értelmes lények, tehát iskolába járnak, játszanak velük, és persze könyörögnek az életükért, mielőtt levágják őket, (ez egyfajta utalás lehet a delfinvadászatra, amiket ugye okos állatoknak tartanak, de ők sem annyira okosak, mint az ember, aki megeszi őket) és megetetik a kistestvérükkel.

Minden állat érző és értelmes lény ebben a sorozatban (kivéve a kutya), ellenben megölik és megeszik egymást, leginkább főhőseink, Nyako és Nyatta a többieket. Többnyire az állatok közti különbségekből adódnak tragédiák, ami átvezethető az emberi kultúrák közti különbségekre, és már nem is annyira borzasztó az egész sorozat, vagy talán még inkább az.

Térjünk vissza a "vígjátékra". Szerintem inkább szomorú, drámai néhány rész, mint vicces. Például amikor a kishúgának és beteg anyjának horgászó tanukit lelövi Nyako és Nyatta apja (neve nem derül ki), de a helyzet feloldódik, mert már az anyját és a kishúgát is megölte, levadászta. (Ez kb. a ragadozó állatok többi állathoz való viszonyulásának emberi mércével való bemutatása, azaz kb. ilyenek lennének a ragadozók, ha emberek lennének, ami részben jogos, részben meg az emberek is vadásznak, tehát teljesen érthető dolog.) Van egy robotos rész is, ahol a robot arról beszél, hogy vannak érzései, és szeretne egy családot, majd jön a főnöke, és elkezdi távirányítóval vezérelni. (Ez kb. a rabszolgaságnak feleltethető meg, illetve az éhbérért dolgoztatásnak, ami szinte ugyanaz, és érdemes rajta elgondolkodni.) A gyerekeit áruló hal története pedig egy metafora lehet azokra, akik a saját utódjaikat adják el, hogy meg tudjanak élni, régebben volt ilyesmi, mikor ugye még így szolgának, inasnak, vagy Japánban például gésának adták el a szegények a gyermekeiket. A rész vége példázza, hogy ebből igazából más húz hasznot, nem a szülő, és nem árulok el vele titkot, hogy nem is a gyerek. Az összes "poént" azért nem lövöm le, hátha mégis lesz, aki ezek után megnézi.

Az utolsó rész betetőzi az addigiak brutalitását, és ha valaki kíváncsi rá, hogy milyen az egész, elég azt megnéznie, mert minden elvonatkoztatott példát, amit fentebb taglaltam, elő lehetett volna adni többféleképpen, de mégiscsak ilyen lett. Nem egy *Midori: Shoujo Tsubaki*, de azért brutális (ha nem ismered, ne keress rá). Nem értem, hogy hagyhatták ezt lemenni adásban, míg például a *Pupát* meg szanaszét cenzúrázták.

Többek között a sorozat kiforgatja a gyerekek tanulásának illetve világgal való ismerkedésének fontos állomásait, ilyen az illem, hogy nem szabad lopni, hogy mi is az a munka, hogyan fürödjenek vagy a szegényekkel való találkozás.

Akad benne egy pár jó poén és a grafikája is néhol érdekes, de amiatt nem érdemes belekezdeni. Nevezhetnénk ezt akár a japán Tündi Bündi Barátoknak, (még grafikailag és zeneileg is hasonlóan minimalista), aki látni akarja a két nemzet (japán és amerikai) közti különbségeket, az nézzen meg mindkettőből egy-egy részt, de csak saját felelősségre.

„Minden állat érző és értelmes lény ebben a sorozatban (kivéve a kutya), ellenben megölik és megeszik egymást..."

„A tanulság? Ember embernek farkasa, avagy ahogy az állatok, úgy az emberek sem egyenlőek..."

de amikor azon gondolkodtam, hogy mit mutassak be, megkerülhetetlennek tartottam, és jobb hamar túlesni rajta. Saját véleményem az, hogy rosszabbra emlékeztem, azért is kezdtem el róla cikket írni, de ettől még senkinek sem ajánlom, (pláne nem Magyarországon, ahol az emberek arról híresek, hogy sírva vigadnak) sőt, elég eltorzult világképe van, el lehet rajta gondolkodni, de ezt sokkal jobban is meg lehetett volna oldani, mint ahogy azt már említettem. Továbbá van olyan tudattállapot, amiben tetszhet ez az anime.

A tanulság? Ember embernek farkasa, avagy ahogy az állatok, úgy az emberek sem egyenlőek, és ez azért részben igaz, illetve el lehet gondolkodni rajta, hogy az állatoknak lehetnek-e érzéseik (nem sugallom, hogy legyen mindenki vegetáriánus, mert én sem vagyok az, de ez az anime erről is szól), illetve, hogy néha nem vagyunk-e mi is olyanok, mint az állatok.

Japán hanggal és angol felirattal néztem youtube-on, mivel szerencsére sem Amerikában nem adták ki, sem magyar felirat nem készült hozzá.

Úgy tűnhet, de nem utálom (a Pupa az egyetlen anime, amit utálok), csak a bunkó előadásmódja nem tetszik, illetve az, amikor olyan dolgokat tart viccesnek, ami valójában nem az. Nem terveztem újranézni,

A cikk még nem ér véget, mert ez egy mangaadaptáció, úgyhogy arról is kell írnom valamit, mert csak úgy lesz teljes a cikk, még egyet pedig erről nem fogok írni. Az eredeti manga, ha lehetséges, még durvább, "szerencsére" csak lélektanilag, illetve néhol szürreális. Rövid fejezetekről van szó, itt ilyesmikkel találkozunk, hogy halálra ítélnek bogarakat csak azért, mert bogarak. (Az, hogy a bogáriró spray-vel végeznek velük, nem tudom mennyire utalás a gázkamrákra, de őszintén szólva, nem is akarom tudni.) A Macskaleves címet

az 5. fejezet után kaphatta a franchise, legalábbis azt hittem, de az első manga címe *Macskaleves Udon* (erről van még mindig szó), ami a 10. fejezetben kerül elkészítésre egy rosszul sikerült ivartalanítás következményeként (hiszen még mindig macskákról van szó). A mangában többek között megcsodálhatjuk az apa karácsonyi ámokfutását, miután elissza az ajándékokra szánt pénzt. Az egyik szürreális fejezetben megismerkedhetünk a nihilizmus fogalmával, de hogy az se vicces, az is biztos. Mindenesetre ebből is látszik, hogy némileg eltér az anime a mangától, azért, mert a TV sorozat nem ezt, hanem egy későbbi, a *Dangó*nak nevezett széria eseményeit adaptálta, legalábbis ezt olvastam róla. A fejezetek végén pedig betekinthetünk a szerző beteg elméjébe, mármint nem teljesen normális dolgokról ír az utolsó oldalakon. Különösebb angol tudást nem igényel, az első 10 fejezet elérhető a neten.

De akkor most hogy is vannak ezek a mangák: az első az Udon volt 1990-ben, amit említettem, a második a *Nekogamisama*, magyarul Macskaisten, ahol főhőseink isteni erőkkel segítik az embereket (nem találtam hozzá évszámot), a harmadik a Dango 1997-ben, a negyedik a *Senbei* 1998-ban, az utolsó a 13 fejezetes *Manju* szintén 1998-ban jelent meg. Nem olvastam, csak az elsőből, de azt megtaláltam, hogy a TV sorozat a Dangóból készült,

„Az eredeti manga, ha lehetséges, még durvább, "szerencsére" csak lélektanilag, illetve néhol szürreális."

az OVA pedig úgy tűnik az Udonból, igen még egy OVA is van belőle, arról később.

A szerzőről, Chiyomi Nakayamáról mindenképp megemlíteném, hogy az utolsó mangasorozat az 1998-ban, 31 éves korában bekövetkezett öngyilkosságával ért véget, tehát az 1999-ben készült animeváltozatot sem érhette már meg, levelet nem hagyott hátra, de drogokra gyanakodnak.

A J.C. Staff által készített 2001-es fél órás OVA az első mangasorozat 4. fejezetének egy jóval bővebb változata felhasználva részleteket a 9. és 6. fejezetből, illetve gondolom, hogy még több másik fejezetből is. A szereplők ugyanazok, mint a TV sorozatban, úgyhogy nem kell őket bemutatni. Beszélgetés nincs benne, különböző hangeffektekkel oldották meg, ami tovább növeli a mű szürrealitását, másrészt a főszerepbe került kisfiú (Nyatta) itt még nem tud beszélni (az előző sorozat egyik részében mondja ki az első szavát, ami a mangában már pár kötettel később játszódik), helyette gondolat- és szövegbuborékok vannak, hogy mi is értsünk valamit. Ez már a testvéri szeretetről, az élet körforgásáról is szól (persze még mindig a maga fekete humorával, ami kevésbé bunkó, mint a TV sorozatban volt). Itt már azért nem etetik meg a sertésgyereket a kistestvérével, ehelyett saját magával. Itt gyerekek világgal való ismerkedése helyett mesék macskalevesítése kapott helyet, például Frankenstein és Jancsi és Juliska (ennek kapcsán pedig a címadó macskaleves is megjelenik). A háttérben még Isten is megjelenik, csak hogy még érdekesebb legyen az összhatás. A történet pedig egyszerűen annyi, hogy Nyako meghal, és Nyatta próbálja visszaszerezni a lelkét. Opening itt sincs, de ending itt is van, és jó, illett az egészhez. Ezt már ajánlom azoknak, akik bírják, netán szeretik az elvontabb műveket, illetve művészfilmeket, viszont szerintem azoknak, akiknek a TV sorozat tetszett, azoknak ez nem fog és ez fordítva is igaz. Kis segítség azoknak, akik nem értenék a végét. Spoiler: amikor a szellem elviszi Nyako lelkének felét, és virágra gondol, az a mangában le van írva, hogy "trágyának még jó lesz", azaz az élet körforgására utalva a lelkével megtrágyázott virágtól kapja vissza a lelke hiányzó felét a végén, nekem ez a manga ismerete nélkül nem volt egyértelmű.

Ha ilyen lett volna a TV sorozat, nekem jobban tetszene, de az is a Macskaleveshez tartozik. Nehéz ezt megfogalmazni, az igazi Macskaleves a TV sorozat és az OVA között van, nem jobb, nem rosszabb, másabb.

források:
youtube.com
myanimelist.net
animeaddicts.hu
mangafox.me
wikipedia.com

Cím: Nekojiru Gekijou Jirujiru Original, Nekojiru-sou (Cat Soup)

Hossz: 27 rész, 1 OVA

Év: 1999, 2001

Műfaj: lélektani, őrültség, seinen, vígjáték

Értékelés:
MAL: 6,72 és 7,53
ANN: 6,412 és 7,541
AniDB: 4,23 és 5,66